

Győry András, akit Bohák György is meghívott a főszerepre, de nem sikerült az utazás; s a fiatalok közül Bálint Péter, Dálnoky Zsóka, vagy a Hegyi patakban felfedezett Szabó Lajos (nem azonos a kitűnő váradi színésszel!). Molnár Gizella a Király házaspár oldalán mind a négy előadásban benne volt, s Tamásinak talán nemcsak legjobb színészi, de elméleti értői közé tartozik.

Örvendetes, hogy ma már méltó magyarországi névsort lehet az övékhez írni: Kóti Árpád, Reviczky Gábor, Soós Edit, Agárdy Ilona, Mátray Márta; Tánczos Tibor, Hűvösvölgyi Ildikó, Kenderesi Tibor, Dobos Ildikó, Pap János; és Pákozdy János nevét illendő a Tamási-színészek listájára felvenni. A stílusegység persze még ritka dolog. Különböző előképzettségű és elképzelésű, olykor a csipőre tett kezű parasztkodással játszó színészekkel, s olykor — mint jórészt Pécssett — nem is a színház legerősebb gárdájával teremődnek az előadások. A sikerben óriási tehát a rendezői erőfeszítés.

Hogy megéri-e?

Erről egy Tamási-mondás jut eszünkbe, mely a kezdetben reménytelennek tetsző vállalkozásokat ekképpen ítéli meg: „...dupla munka és koldus-tarisnya. Bolond, aki csinálja, de szép dolgokat csak bolondok tudnak csinálni”.

Ez a teremtő „bolondság” kezd eredményeket gyümölcsozni mai színpadainkon.

